

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Χαιρετισμοί αλλόκοτοι με ἀλφαβήτου τάξι,
 ποῦ κάθε ὑποφύριος με δαύτους θά θαμάξη,

Ἄγγελος ἐκφρέουρος σ' τὸ κόμμα πρωτοστάτης,
 κατόπιν συζητήσεως καὶ γνώμης σοφοτάτης.
 σ' τὸ σὺν δατόρο τὸν Τρυλὸ ἐπῆγε νὰ προσπέσῃ
 καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ δεχθῇ τὴν τέταρτη τῇ θείῃ,
 κι' ὁ ἄγγελος σὺν ἔρθετε ἀμέσως πέρανι φόρο
 κι' ἐξίστατο καὶ ἴστατο κρῦνάζων σ' τὸ δατόρο·
 χαῖρε σεπτῇ ἀντικιτὰ τῆς Κορωνῆς κορῶνα
 χαῖρε ποῦ τῶν Ἀργοναυτῶν θυμάται τὸν ἀγῶνα,
 χαῖρε ποῦ πρέπει νὰ ζωστῇς δατόρο τ' ἄρματά σου,
 χαῖρε ποῦ κρέμονται ὑπουργοὶ ἀπὸ τὰ γόνυτά σου
 χαῖρε κλεινοῦ συνδιασμοῦ μοναδικὸν συμπλήρωμα,
 χαῖρε ποῦ θάται προμαχὼν, φορτέσσα καὶ ὀχύρωμα·
 χαῖρε ποῦ πρόξενος χαρῆς θά γίνῃς ἀνεκράττου
 χαῖρε ἡ ἀπολύτρωσις δακρύων Θεοφράστου
 χαῖρε ποῦ δὲν ξετάζουμε παλίμπαις καὶ ἂν εἶσαι
 χαῖρε ποῦ σὺν τὸ Φάουστο δατόρο νεουργεῖσαι
 χαῖρε ποῦ πρέπει ν' ἀκουστῇς καὶ σὺ σὲ τέτοιους ῥόλους,
 χαῖρε γιατρὲ ἀνύμφευτε ποῦ θὰν τοὺς σώσῃς ὅλους,

Βλέπων ὁ γέρος ἑαυτὸν εἰς ἄγνοιαν μεγάλην
 καὶ ἀποφεύγων ἐκπαλαί τῆς ἐκλογῆς τὴν πάλην,
 εἶπε “ πῶς ἔσται δυνατὸν ἐγὼ μὲς τὰ γεράματα
 καὶ σ' τὰ καλὰ καθούμενα νὰ βγῶ σὲ τέτοια πράγματα;
 ν' ἀρῶμαι τοὺς ἀρρώστους μου κι' ἐδῶ τὴν ἐξοχή μου,
 τῷ ὄντι δυσπαράδεκτον φαίνεται τῇ ψυχῇ μου
 καὶ κάλιστα σὲ μὲς στιγμὴ ποῦ τόσοι ἄλλοι κλένε,
 δὲ βγαίνει κι' ἀλληλοῦτα κοντὸς ψαλμὸς ποῦ λένε.

Ἦνῶσιν εὐθὺς τοῦ πράγματος εἰ χωρικοὶ λαβόντες
 καὶ τοῦ γιατοροῦ τὸν ἀρνησιν ἀνάρμοστον εὐρόντις
 καὶ θέλοντες νὰ δοξασθῇ τῆς Κορωνῆς τὸ χῶμα,
 ἐτρέξανε σ' τὸ σπῖτι του καὶ ὅλοι μ' ἓνα στόμα
 ἀρχίζουν νὰ φωνάζουνε καὶ νὰ κραυγάζουν οὕτω,
 χαῖρε μεγάλε θησαυρὲ γιὰ τὸ χωριὸ μας τοῦτο,
 χαῖρε τῆς κρέμας συμφορὰ καὶ τραῦμα πολυθρήνητον,
 χαῖρε τῆς μπάτινας χαρὰ καὶ θαῦμα πολυθρύλλητον,
 χαῖρε ποῦ σὲ ταΐζουμε μιζύθρες καὶ πιτσούνια,
 χαῖρε ποῦ δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κάνῃς μουτσουτσούνια·
 χαῖρε ποῦ θᾶσε γέφυρα, χαῖρε ποῦ θᾶσε σκάλα
 γιὰ ν' ἀναιβοῦν οἱ χαμηλοὶ σ' τοὺς Πρόννους καὶ στὴ Σκάλα
 χαῖρε π' ἂν ἴσως ἀρνηθῇς θὰ γεννηθοῦν παράπονα
 χαῖρε ποῦ θὰ ξελαφιασθοῦν στ' Ἀράκλι τ' ἀπρηκάπονα
 καὶ θὰ πηδοῦν περήφαινα στ' Ἀργοστολίου τοὺς μόλους,
 χαῖρε γιατρὲ ἀνύμφευτε ποῦ θὰν τοὺς σώσῃς ὅλους.

Δύναμις τότε θεϊκὴ φωτίζει τὸ δατόρο
 καὶ λέγει μὲ συγκίνησι σ' τὸν ἀγγελιοφόρο,
 “ ἀφοῦ καὶ μὲ ὑπέδειξαν ἀγρὸν εἰς εὐφορίαν
 εἶπε σ' αὐτοὺς τοὺς θελοντας θερίζειν σωτηρίαν,
 πῶς καίτοι γέρον ἄνθρωπος μὲ βάσανα καὶ πόνοους,
 μεγάλο ἀλληλοῦτα ἐξασφαλῶ σ' τοὺς Πρόννους.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἐσχον ὁ ἄγγελος τὸ νὰλ τοῦ γέροντος καὶ ἐπὶ τῇ
 ἐμπήκῃ μὲς τὴν θυμῆα τοῦ Κολοβομακίου

κι' ἀνέδραμε πρὸς τοὺς ἐδῶ ἰθύνοντας τὸ κόμμα
 κι' ἀνέφερε τὴν εἰδήσιν τ' ὀλόχαρό του στόμα
 εὐθὺς δ' ἐσκήρτισαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς τόσους φίλους
 καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν ἐβόων πρὸς ἀλλήλους·
 χαῖρε δετόρο ποῦ βλαστοῦ εἶς' ἀμαράντου κλῆμα
 χαῖρε ποῦ Νῶς θὰ σέ ποῦν ὅταν σέ ἰδοῦν στὸ βῆμα,
 χαῖρε ποῦ σὰν ἀπάντεχο ἐφύτρωσες ἀγγοῦρι,
 χαῖρε ποῦ κόβεις βέβαια τὸ αἷμα τοῦ Μουσούρη,
 χαῖρε ποῦ θ' ἀπομεινούνε οἱ προῦχοντες νεκροί,
 χαῖρε πωσπαθεντάρησε, τὸν Πιέρο τὸ Μακρῆ
 χαῖρε ποῦ τ' ἀνεξάρτητα παιδιὰ τ' ἀφίνεις μόρτα
 κι' ἐχάλασες τὰ σχέδια δετόρου Δελλαπόρτα
 χαῖρε ποῦ σπέρνεις τσ' ἀρχοντιάς ἀκάνθας καὶ τριβώλους
 χαῖρε γιατρέ ἀνύμφευτε ποῦ θὰν τοὺς σώσης ὅλους.

Ζάλην νοήσας ἔνδοθεν ὁ "Αθως, ἐτινάχθη
 κι' ὁ σώφρων "Αγαμέμνωνας μεγάλως ἐταράχθη·
 ὁ δὲ Λακυθροδέφρινας Μουσούρης ὁ νευρώδης
 ἐκείδς κι' ἐκείδς ἐξάναψε κι' ἐγίνε θηριώδης
 καὶ ἀμυριβόλων ἑκαστος ἐπλήσθη λογισμῶν
 γιὰ τοῦ γιατροῦ τὴν σύλληψιν εἰς τὸν συνδιασμόν·
 πλὴν ὁ γενναῖος Οὐδωρος ποῦ δύσκολα τὰ χάνει
 τοὺς εἶπε " μὴ ζαλιζεσθε καὶ τίποτα δὲν κάνει
 γιὰ τὴν κι' ἂν οἱ ἀσπρόγαλοι τόνε ψκρίσουν ὅλοι
 Ἰλάμ καὶ ἀλληλοῦϊα θὰ φάη σ' "Αργοστόλι.

"Ηκουσαν τὰ γενόμενα ποιμένες καὶ βοσκοὶ
 κι' ἀμέτως τὴν τζαμποῦνα τοὺς ἐδέσανε στ' ἀσκι
 κι' ἐκεῖ μὲς τ' ἄγρια, βουνὰ μὲς τ' ἄγρια λουλούδια
 ἔμνην τὸν ὑπεράμωμον μὲ ρίμες καὶ τραγοῦδια·
 χαῖρε χαρὰ τῆς Κορωνῆς καὶ τ' "Αρακλειοῦ καμάρι
 τῶν ἀσπρογάλων ἑκπαλαι τὸ γένος σὲ στιμάρει,
 χαῖρε ποῦ θὰ πετάξουμε καὶ σκούφια καὶ τσιποῦνι
 καὶ θὰ νηφτοῦμε μὲ βινέγκο καὶ μὲ Ζελὲ σκαποῦνι,
 χαῖρε ποῦ συναγάλλονται καὶ πρόστυχοι καὶ φῖνοι
 χαῖρε ποῦ συγχωρεῖ οὐνε τσαροῦχι καὶ σκαρπίνι,
 χαῖρε ποῦ πρᾶγμα φαίνεται στὸν "Αθῶ δυσεξήγητον
 τοῦ Θεοφράστου σήμερον τὸ στόμα τὸ ἀσίγητον,
 χαῖρε ποῦ ἐξ αἰτίας σου στὴ Σκάλα καὶ στοὺς Πρόνους
 θὰ φάνε μαῦρο μερικοὶ νὰν τὸ θυμῶνται χρόνους,
 χαῖρε ποῦ μὲς τοὺς τέσσαρους σὰ γάτος θὰ τρυπώσης,
 χαῖρε γιατρέ ἀνύμφευτε ποῦ κι' ἄλλους θὰ γλυττώσης.

Θεοπεμπτον νομίζονσα ἡ τοῦ Κεράλου χόρτα
 τοῦ Μουφτεράτου τὴ μορφή, σ' αὐτὴν ἐλπίζει τώρα

κι' ὅλα τῆς τ' ἄξια τὰ παιδιὰ, παρήφανη καλέσει
 κι' ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς χρυσο στεφάνι περιμένει
 νὰ στεφανώσῃ μόνη τῆς ἐκεῖνο τὸ κεφάλι·
 ποῦ τ' ὄνομά της προσπαθεῖ νὰ τὸ δοῦσῃ πάλι.
 Σ' τὴν ἄκρη κάθε πάθος μας καὶ κάθε μας φαρμάκι
 κι' ἂς ποῦμε ἀλληλοῦϊα ὑπὲρ τοῦ "Αντωνάκη.

"Ἦδον σ' τὰ μέρη τοῦ "Ελρεῦ, οἱ παῖδες τῶν Χαλδαίων
 (ὅχι αὐτοὶ πώχτισαν τὸ σπῆτι τὸ σπουδαῖον
 ἀλλ' ἄλλοι φίλοι τοῦ γιατροῦ ἐκ νηπιότητός του)
 τὴν ὑποψηφιότητα τῆς ἐξοχότητός του
 κι' ἐτρέζανε σ' τὴν Κορωνὴ κανίσκια φορτωμένοι
 καὶ τοῦ γιατροῦ ἐφάλλανε κατεθουσιασμένοι,
 χαῖρε ποῦ μᾶς ἐγλύκανε τ' ἄξια τὸ μαντάτο
 σὰ νὰθελε χορτάσουμε ῥῆκι καὶ μαντολάτο,
 χαῖρε πωρόγκις ὁ "Ελρες μὲ τὸ δικό σου οὐρα
 χαῖρε ποῦ θάται μὲς τοὺς τρεῖς σὰ μάνα, σὰν κλωσσῶρα
 χαῖρε ποῦ κλώσσα τὰ πουλιὰ σωστά θὰ μᾶς τὰ βγανῆς
 (καθὼς μὲ τὸ τραγοῦδι του τὸ λέει κι' ὁ Σουσάνης)
 χαῖρε ποῦ πρὸ θαυματουργῆ θὰν ἡ δική σου χάρι
 κι' ἀπὸ τοῦ γέρω Μεταξὰ τὸ ἅγιο στιχάρι
 χαῖρε ποῦ μέγα ἔλεος, σ' ἀμαρτωλοὺς θὰ δώσης
 χαῖρε γιατρέ ἀνύμφευτε ποῦ τέσσαρους θὰ σώσης.

Ἐκτὸς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ σπασμωδικῶς φωνάζων·
 ὁ τάλας "Αδελόπουλος ἐδῶ παραχειμάζων
 κι' αὐτὸς ποῦ βίον ὁ φτωχὸς μαρτυρικὴν διάγει
 γιὰ τοῦ γιατροῦ τὴν σύλληψιν μεγάλως ἐξεπλάγη
 κι' ἐφώναζε κι' ἐδίδασκε στὰ κεχνηῖα πλήθη,
 " ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ ὅλα θὰ εἶναι μῦθοι
 καὶ μόνον νὰ πιστεύετε πῶς ἤγγικεν ἡ ὥρα
 καθ' ἣν νυμφίος ὁ γιατρός θὰ καταβῇ στὴ χώρα
 μετὰ βαῖων καὶ φανῶν καὶ κλάδων τοῦ χωρίου
 καὶ ὅλοι ἐν ὀνόματι θὰ ψάλλωσιν Κυρίου,
 εὐλογημένος ὡσανὰ ὁ ἐπὶ πώλου ἄνω,
 ὁ βασιλεὺς τῆς Κορωνῆς, ὁ βασιλεὺς τοῦ Πρόννου,
 καὶ δίχως νὰ σκοτίζομαι νὰ σὰς διδάξω ἄλλο,
 θὰ γίνῃ ἀλληλοῦϊα σ' τὸν τόπο σας μεγάλο.

Λάμψαι ποτὲ ὡς ἥλιος στοὺς Πρόνους ὁ "Ρωμάνος
 κι' ὀφείλων μόνον εἰς αὐτοὺς τῆς νίκης του τὸ κρᾶνος
 εἰς σκέψεις περιέπεσεν μεγάλας καὶ βαθεῖας
 ὅτε, ὡς ἄλλος Πωλὸς ἐπ' "Αρμενίας.
 Μουσούρης ἐμφανίζεται στὸ πάτωμα τ' ἀπάνου
 καὶ ἀρχινᾷ τὰ ἐξῆς· νὰ φάλλῃ τοῦ "Ρωμάνου,
 χαῖρε πολλῶν ἀνθρώπων ἀνδρῶν ετοιμορρόπων,

χαίρε πού με τὸ μούτρο σου ἐδόξασες τὴν τόπον,
χαίρε μεγάλη θάλασσα πού θά καταφονιάτῃς
τὸν Φαραὼ τὸν νοητὸν χωρὶς νὰ φουρτουλιάτῃς,
χαίρε πού θά σαστίσουνε μὲ τ' ἄσπρα πού θά παρήκῃς,
κι' ὁ Βι. ιερᾶτος κι' ὁ γι. αὐτοῦ κι' ὁ ὑπουργὸς κι' ὁ Φλάρης,
χαίρε πού θά τρυπώσουμε οἱ τρεῖς σὰν ἀρουραῖοι,
χαίρε τσ' ἐπαγγελίας γῆ ἐξ ἧς τὸ μάννα ῥέει,
χαίρε πού θά μουσκλησουμε τσ' ἀνεξαρτήτους παῖδας,
χαίρε 'Ρωμᾶνε πρόεδρε περοῦκας καὶ μονέδας.

Μέλλοντος καθὼς ξέρετε, 'Ρικάρδου ἐκτεθῆναι
καθῆκαν σὰς ἀγαπητοὶ Κεφαλλονίτες εἶναι
ἀφοῦ καὶ τρέχει χάρισμα σ' ἐκείνους π' ἀρρωστᾶνε,
βρογχὴ στὸ νὰ τῆς κάλπης του οἱ ψῆφοι σὰς νὰ πᾶνε·
κι' ὅπως γι. αὐτοῦ, τὰ χι. αὐτοῦ, τὴν θερμὴν, τὴν ἀφθόρτη,
ἐλπίζω καὶ τοῦ κράτους μας νὰ γιάνῃ τὸ βροχί. τῃ
κι' εἴτσι θά λείψῃ κι' ἀπὸ μᾶς τῆς πείνας τὸ συνάχι,
ψαράτε τότε τὸ λοιπὸν καὶ τὴν εὐχή σας νά χῃ.

Νυχθημερὸν σα. αὐτοῦ Μεταξᾶ τῆς σκάλας
περοῦκας πολυσήμαντες ἀντίκες καὶ μεγάλες
καὶ συχνολιθαινίζουσε τὴν ἀγία του κῆρα
ἀπὸ τὸ προφουμάρισμα πού κάνουν τὰ τσιγάρα·
κι' ἄλλοι μπροστά του σκύβουσε κι' ἄλλοι σταυροκοπιῶνται,
καὶ ὕμνοι ἐπινίκιοι ἀπ' ὅλους ἀγκικιῶνται,
χαίρε πού τ' ἄνθος Μεταξᾶ τῇ, ἀρθρασί. αὐτοῦ
γράμματα δὲ σκιάζεσαι τὰ χρόνια δὲ φ. αὐτοῦ,
χαίρε πού φεύγεις κι' ἐρχεσαι κα' ὡς τὸ χι. αὐτοῦ
ὅταν ἀρχίσ' ἡ ἀνοιξὶς τῆς κάλπης νὰ ζιγώνῃ,
χαίρε πού μόλις ἐκδοθῇ διάλυσις φερᾶναι,
μὲ πρῶτο πλοῖο φαίνεσαι σὰ φάντες στὸ λιμάνι
χαίρε πού ἡ ἐνέργεια τ' Ἀνδρέα σου ἡ σβέρτα,
τὴν πρώτη μὲ τὴ δεύτερη θὲ νὰ σοῦ δώσῃ τσέρτα
χαίρε πού θά τρομάζουσε, γι. αὐτοῦ καὶ ζωμερίτες
ἢ δυὸ σου στιγματίσεις, τρισμακάρε, φαβορίτες

Ξέρω μὲ τί φανατισμὸ, ξέρω μὲ τί ἀγάπη,
θα πᾶτε ν' ἀντικρύσετε τοῦ Κωσταντῆ τὴν κάλπη,
τοῦ Κωσταντῆ πῶς ὥσθησε κουμπούρα καὶ μαχαίρι
κι' ἐπὶ καὶ ἐπολέμησε στοῦ Γρίμποδου τὰ μέρη
κι' ἐδιδάσαναι τριγύρω του τὰ βόλια σὰ μελίτσι,
κι' ἡ ὁρμή τοῦ καπέλου του τοῦ τῶχουσε τριπύσει,
τοῦ Κωσταντῆ πῶς ἐκαρδία καὶ τοῦ λαοῦ βλαστάρι,
γι' αὐτὸ καὶ σὰς συγγα. αὐτοῦ, γι. αὐτοῦ μου κουμπούρα.

Ὁλος ὁ κόσμος τοῦ νησιοῦ πῶχει μυαλὸ καὶ γινῶσι
τὸν Ἀθω καὶ τὸν Ἰ. αὐτοῦ πρέπει νὰ στεφανώσῃ
κι' ὅποιος κυτάξῃ κόμματα καὶ πάθη καὶ δεσπέτα,
τοῦ λέω πῶς εἶν' ἀλαλος καὶ βλάκας σκέτα νέτα.
Κι' οἱ δυὸ, μᾶς εἶναι χρήσιμοι γιὰ δυὸ χιλιάδες λόγους!
γι' αὐτὸ κι' ἄς τοὺς ὑμνήσωμεν μὲ στίχους ἀναλόγους.
Χαίρε 'Ρωμᾶνε ντιστεγκὲ γλυκοκαμαρωμένε,
κι' ἀπ' ὅλες τῆς ἀρχόντισσας πολυπιθυμημένε,
(μάκαμ' ἡ χάρι τοῦ Θεοῦ κι' ἡλθες ἐδῶ ζευγάρι,
εἶδ' ἄλλως θάχαμε καυγᾶ ποιά νὰ σὲ πρωτοπαρή)
χαίρε 'Ρωμᾶνε λυγρὲ π' ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦρτες,
ἐκεῖ. οἱ πῶ-τρωγαν σουπιές ξεραθυμᾶνε τοῦρτες,
χαίρε καὶ σὺ πασίγνωστε μινίστρε Μομφερράτε
π' ἂν ἔλθουσε τὰ πράγματα καθὼς τὰ προσδοκάτε,
κι' ἂν ἔχουμε τὴ σημερινὴ κακομοιριά καὶ πείνα,
θάρτ' ἡ μισὴ Κεφαλλονιά γιὰ θέσες σ' τὴν Ἀθήνα
καὶ χαίρε πού θά βαρεθῇ καὶ θένα βλαστημήσῃς
τὴν ὥρα πού συνέπεσε νὰ μᾶς ἐπιθυμήσῃς.
Χαίρετε, χαίρετε κι' οἱ δυὸ κι' ὦρα καλὴ σας νᾶνε
γιατὶ κι' οἱ πλούσιοι θά χαροῦν κι' οἱ νηστικοὶ θά φᾶνε!

Περιοδεῖς ἀρχισαν κι' ἀπὸ τὰ δυὸ τὰ μέρη,
κι' ὅπως ὁ γέρω διάλογος θελήσῃ νᾶν τὰ φέρῃ,
ὅλο τοὺς μένει διάφορο τσ' ἀμάκας ἡ μιζήθρα,
ὁ δὲ Μουσούρης, λέγεται, πῶς εἶπε στὴ Λακύνθρα·
“ Ζήτω καὶ τοῦ Τρικούπη μας μὲ ὅλο του τὸ κόμμα,
καὶ μὴ δακρύστε ἂν αὐτὸν ἐκάλυψε τὸ χῶμα
γιατὶ καθὼς σὰς τῶχουμε στὸ πρόγραμμα γραμμένο,
τοῦ νοῦ του τὴν κληρονομιά, ἐγὼ τὴν περιμένω.

Ἡρώτας ὢν πολὺφθογγος Μουσούρης ὁ νεφέλειος
Λυσίας καὶ Κικέρωνας καὶ Δημοσθενὲς τέλειος,
φίλος πού πάντα δωρεὰν ἐδούλεψε κι' ἐργάστηκε
κι' ἄνθρωπος πού θεόψυχα γιὰ μᾶς ἐθυσιάστηκε
βγαίνει κι' ἐτούτην τὴ φορὰ τὸν τόπο μας νὰ σώσῃ,
γι' αὐτὸ κι' ἄς τὸν ὑμνήσωμεν οἱ φίλοι του οἱ τόσοι·
χαίρε Μουσούρη τένερε πού μὲ τὸ βουλευτικὸ
ὅτι κι' ἂν ἔχεις τὸ χαλᾶς καὶ δὲ βαστάς· καπίκι,
χαίρε πού βγαίνει βουλευτὴς γιὰ νὰ μᾶς διορθώνῃς
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι πῶς ὕλκως ζημιώνεις,
χαίρε πού γιὰ τὸν πόλεμο ἐκραζες σὰν κοράκι
κι' ἐκούφενες στὸν καφὸν τὸ πῶς τοῦ ἐκατηράτῃς
χαίρε στολιδὶ φαντασί. αὐτοῦ, καὶ βουλευτῆ. αὐτοῦ
χαίρε μεγάλων ἰδῶν Τρικούπη γινῶν τῆς.

χαίρε περὸν συμπαθὲς κι' ἀγαπημένη τσιτέρα
 χαίρε τιμόνι καὶ κουπί στοῦ Ἄθου τὴν πρατοτέρα.

Σῶται πασχίζων ἐαυτὸν ἐκ τοῦ σφοδροῦ ἀγῶνος
 Ἀνδρέας ὁ πρωτόκλειτος ὦν ὄργανός καὶ μόνος,
 μὲ τὸ μικρὸ του πρήγμα φωνάζει καὶ κηρύττει
 πῶς ἔπαθε περσότερα κι' ἀπὸ τὸν Καλιότυπ
 μαρτύρια καὶ βάτανα κι' ἰσοῦλτα γιὰ τὸ κόμμα
 κι' ἔσωντας ποὺν ἀληθινά, ὅλοι μας μ' ἓνα στόμα,
 τοῦ λέμε, μὴ μᾶς τὰ θυμᾶς τὰ τόσα τὰ κακά σου
 πολὺ καλά τὰ ξέρουμε τὰ δίκια τὰ δικά σου
 κι' ὅλοι ποθοῦμε βουλευτὴς σ' τὸν τόπο μας νὰ ζῆς
 ὅπως μπορεῖ νὰ δέσται κι' ὁ Γερωταράζης.

Τεῖχος γερὸ τοῦ πόπολου, προβαίνει Βινιέρτα
 σὰ βράχος υπερέφανος ποὺ κύμα δὲ φοβάται
 καὶ πέρνωντας τὴ μαγικὴ κι' ἀθάνατη τρομπέτα
 σονάρεις καὶ μαζώνεται στὸ λόχο ἡ βερμπέτα.
 Καράβι πῶχεις κύματα πελώρια νικημένα
 ἀκουσε τὰ τραγούδι σου τ' ἀλεγροκαμωμένα
 χαίρε ποὺ ἡ παρέα σου μὲ τὸν παπᾶ τὸ Φλάρο
 μὲ κάνει μὴ νὰ βουρλιστῶ καὶ μὴ νὰ μπατσελάρω,
 καὶ ποὺ νὰν τὸ πιστεύετε καὶ ποὺ νὰ φαντασθῆτε,
 πῶς θάρτη μὴ χρυσὴ χρονὴ γλυκὴ ν' ἀγκαλιασθῆτε.
 Χαίρε ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ νικηθῇ κι' ἡ φύσι
 ἤγουν κεντρὶ τῆς ἀρχοντιᾶς ἀπάνω σου ν' ἀντίσῃ,
 χαίρε ποὺ τ' ἀλαμπράσο σου μὲ τὸ γιαντρὸ τῆς Σκάλας
 Τρωγιάνου ἐματαίωσεν ἰδέας τὰς μεγάλας,
 καὶ θ' ἀπομείνουν ἀκαρπες καὶ δίχως σημασία,
 χαίρε Βινιέρτα Παναγὴ τῆς φτώχειας προστασία.

Μόνους κι' ἐμένα Θόδωρ ἐπινικίους πλέκω
 κι' εἶμαι πολὺ περίεργος καὶ σ' τὰ βελόνιχ στέκω
 ν' ἀκούσω τ' ἀποτέλεσμα πολέμου ἐμφυλίου
 ποὺ μοῦ θυμίζει τὰ παλὰ τὰ χρόνια τοῦ Σχολείου
 Κουράγιο κάμε Θόδωρε, τίποτα μὴ σὲ σκιάζῃ,
 κοντὰ σ' τὸ εὐσκατόφυλλον δένδρι ποὺ σὲ σκεπάζῃ,
 κι' ἐγὼ σὰ νάμουνα Μπασιζᾶς, σὰ νάμουν Ἀμπατιέλος
 προσεζοφλῶ τὴ νίκη σου προτοῦ νὰ -ιδῶ τὸ τέλος.

Ἄσπρη γλυκὴ κι' ἀρμονικὴ ζαχαρομελωμένη
 σὰ νὰν αὐτὸν καλλιτέρο τενόρο ἐγαλλημένη,
 φωνὴ πολὺ μεταλικὴ ποὺ σ' ὅλους μας ἀρέσει,
 φωνὴ γρικιέται, πῶς παρὰ ἀμέτρητος θὰ πόσῃ.

Κι' ἐπειδὴ μὲ τὸν παρὰ κι' ἡ Μοῦσα γαργαλίζεται
 λέγει σ' ἐσᾶς ποὺ μὲ καρδιάς λαχτάρα τὸ ἐλπίζετε.
 Χαίρε ποὺ θεία τῶ γραφε καὶ φτωχοιώστρα μύρια,
 νὰ μᾶς μοσκέψῃ ἀξάρνα χρυσῆς βροχῆς πλημμύρα
 χαίρε ποὺ κάθε ἀπατες θ' ἀνοίξουν μὲ δεσπέτο,
 (καὶ σᾶς τὸ λέω νᾶχετε τὰ μέντε σας ἐφέτο),
 χαίρε ποὺ σ' ὅλους θὰ δοθῇ μπλαχτικὸ σαλέπι,
 τοὺς ἔχοντας βερματισμούς καὶ κρύωμα στὴ τζέπη,
 χαίρε ποὺ πάλιν θ' ἀκουσθῇ χρυσὸ αἰῶνος φέμψι,
 ἀφού καὶ κέρως τάλιαρα μὲ τρεῖς ὀγγιές βολύμι,
 χαίρε π' ἂν ἦ-αν ἐκλογές κάθε πέντ' ἔξη μῆ-ες
 ἤθελε γένουν τα χωρὶὰ Καλλιφορίας μίνες.

Χαρμύσινος τῆς ἐκλογῆς ἡ μέρα θὰ προβάλλῃ
 κι' εἰν περιττὸς ἡ μάσκαρες σ' αὐτὸ τὸ καρναβάλι
 ἀφού τ' ἀνακατόματα τ' ἀπάντεχα εἶνουντα
 μὲ τὸ στάνι μᾶς κάνουνε νὰ βάλουμε μπαρμποῦτα.
 Ποτὲ δὲν εἶχαν ἐκλογές τὸ φετινὸ τὸ χάλι
 τέτοια πουτρίδα δὲ, θὰ ἰδῇς οὔτε καὶ στοῦ Κιψάλη.

Ἄλλοντες δόξες ἄσματα σ' αὐτοὺς τοὺς μεγαθύμους
 ποὺ θέλουν νὰ γιαντρίσουν τοὺς ἀσθενεῖς μας δῆμους,
 καὶ τὴν αὐτῶν συγχαίροντες μεγάλῃ καλοσύνην
 καὶ τὴν ἀγάπῃ πῶχουνε σ' τὴν ὅλην βωμολοσύνην,
 ἐπιτυχίαν παντελὴ εἰς ἕκαστον εὐχόμεθα
 καὶ ἔτι κι' ἔτι ὅλοι μας, ὑπὲρ αὐτῶν δεόμεθα.
 Χαίρε ποὺ αὐταπάρησις σᾶς διακρίνει τόση
 ἀφού μὲ τῆς θυσίης σας ὁ κόσμος θὰ γλυττώτῃ,
 χαίρε π' ἂν δὲ χαλάτετε τῆς σχετικῆς δεκάρας,
 ποτὲ δὲν θ' ἀπολαύσετε τοῦ βουλευτοῦ τῆς χάρας
 χαίρε ποὺ τὰ ἱμπένια μας τὰ λησμονᾶμε ὅλα,
 πρῶτο ποὺ μᾶς ταῖσουνε μὲ μπανκινότας φόλα,
 χαίρε ποὺ γιὰ νὰ πάρτετε τὸ φρέσκο τοῦ Φαλήρου,
 πρέπει νὰ πρωτοπάρουμε τὸ φρέσκο τοῦ ταλήρου
 χαίρε ποὺ κάθε χωρικὸς σᾶς ἐμαθε, σᾶς ξέρει
 καὶ δὲν ἀκούει τίποτα χωρὶς ἀρζάν στὸ χέρι,
 χαίρε λοιπὸν θαυματουργὴ μονέδα ἡ ὁποῖα,
 εἶσαι τ' ἀρρώστου μας χρωτὸς ἡ μόνη θεραπεία

Ἄστυχης καὶ τάλαινα, Ἑλλὰς ἀγαπημένη!
 πάντα καὶ πάντοτε θὰ ζῆς γλωμὴ κι' ἀρρωστημένη

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ ΛΕΟΝΤΟΣ Ν. Η. ΚΟΥΤΣΙΑΝΟΦ.